

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1092/23
11.3.2024 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Поповић, председника већа, др Миодрага Мајића, Снежане Јовановић, Драгана Ћесаровића и Зорана Ђорђевића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић Стошић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 став 1 тачка 1 у вези члана 30 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Милосављевића и пуномоћника оштећеног ББ, адвоката Олге Турчиновић Макевић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Младена Милосављевића и у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 11.03.2024. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

I

УСВАЈАЊЕМ жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуде Вишег суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду окривљеног АА, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 став 1 тачка 1 у вези члана 30 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредби чланова 4, 42, 43, 44, 45, 54, 56, 57 и 63 КЗ **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју му се урачунава време које је провео у притвору и на мери забране напуштања стана почев од 15.11.2019. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора, а најдуже до истека казне затвора на коју је осуђен овом пресудом, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Милосављевића **ОДБИЈА** као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба пуномоћника оштећеног ББ, адвоката Олге Турчиновић Макевић, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023.

године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 КЗ, па га је суд на основу наведеног законског прописа и чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57 и 63 КЗ осудио на казну затвора у трајању од седам година, у коју му је урачунато време које је провео у притвору и на мери забране напуштања стана почев од 15.11.2019. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора.

На основу члана 258 ЗКП оштећени ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

На основу члана 264 ЗКП окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 241.669,00 динара, на име обављених вештачења и 40.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили :

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца и преиначи пресуду Вишег суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023. године, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у трајању од двадесет година;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Милосављевић, из свих законских разлога, с предлогом да Апелациони суд у Београду укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, те да о јавном делу седнице другостепеног већа у смислу члана 447 став 2 ЗКП обавести окривљеног и његовог браниоца;

-пуномоћник оштећеног ББ, адвокат Олга Турчиновић Макевић, због одлуке о имовинскоправном захтеву, а према садржини жалбе и због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, усвоји жалбу у целости, преиначи пресуду Вишег суда у Београду К 732/19 од 03.03.2023. године у делу одлуке о упућивању оштећеног на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева и досуди оштећеном имовинскоправни захтев у износу од 100.000 евра или да усвоји његову жалбу у целости, укине пресуду Вишег суда у Београду К 732/19 од 03.03.2023. године у делу одлуке о упућивању оштећеног на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж бр. 1168/23 од 03.10.2023. године предложио да се жалба Вишег јавног тужиоца у Београду Ктж бр. 649/19 од 10.07.2023. године усвоји као основана и пресуда Вишег

суда у Београду К бр. 732/19 од 03.03.2023. године преиначи само у погледу одлуке о казни затвора, тако што ће Апелациони суд у Београду, као суд другог степена, окривљеног АА за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудити на казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе пуномоћника оштећеног и браниоца окривљеног одбију као неосноване и ожалбена пресуда у непреиначеном делу потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству окривљеног и његовог браниоца и у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама и предлогом јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду датим у наведеном поднеску, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда, тако што се истиче да се на основу доказа изведених на главном претресу не може поуздано закључити шта се дешавало унутар магацина, јер нема непосредних сведока, затим с обзиром да судски вештак Милош Јанчић није могао да се изјасни о положају тела окривљеног и оштећеног и о динамици наношења повреда, нити је искључио могућност да су повреде окривљеног нанете од стране оштећеног, као и будући да није било довољно материјала за вештачења ДНК трагова са кваке и из унутрашњости возила “Hyundai”, па да се закључак суда о дешавањима у магацину заснива искључиво на исказу оштећеног, док одбрана окривљеног која је дијаметрално супротна исказу оштећеног није проверавана, иако је детаљно описао како је он нападнут од стране оштећеног. С тим у вези, истакнуто је да је одбрана предложила реконструкцију догађаја којој би присуствовао и судски вештак, а на основу које би се поуздано могло судити о дешавању унутар магацина. Осим тога, указује се да сведок оштећени у свом исказу говори о једном ударцу у леђа, а да суд у изреци пресуде о иницијалном нападу тврди да се ради о два удараца у леђа, као и да је остало неразјашњено како је могуће нанети истовремено повреду у пределу стомака и леђа када су нападач и жртва сучељени. Такође се наводи да у изреци пресуде суд тврди да је окривљени, док оштећени није гледао, обукао унапред припремљени дукс са капуљачом коју је ставио преко главе, а који закључак је нејасан када се има у виду да је оштећени на питање суда навео да је АА, када је ушао у магацин, имао фармерке и дуксерицу. Осим тога, указује се да крв у возилу “Hyundai” говори о повредама које је окривљени задобио унутар магацина и потврђује одбрану окривљеног са главног претреса да је покушао да се тим возилом удаљи са места догађаја.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање на основу свих доказа изведених током поступка и наведених у образложењу пресуде, које је детаљно ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, као и да је о свим чињеницама које су биле предмет доказивања навео јасне, довољне, уверљиве, аргументоване и непротивречне разлоге.

Наиме, полазећи од неспорних чињеница да су окривљени и оштећени били у

добрим кумовиским односима, да су се договорили да дана 12.11.2019. године заједно оду на састанак у ..., да су на састанак заједно кренули возилом “Hyundai” из куће окривљеног, да су пре одласка у ... свратили до магацина који је власништво окривљеног, да су тамо заједно ушли, да су у магацину разгледали просторије магацина, да је окривљени имао неку гардеробу у том магацину и да му је оштећени понудио да ту гардеробу да некеме, да је оштећени крвав изашао из магацина, да је приликом изласка, а услед сукоба, морао да помери окривљеног јер је лежао код врата, као и да је отишао до оближње трафике и да се ту онесвестио, правилно је првостепени суд одлучне спорне чињенице које се односе на то шта се десило у магацину, односно како је дошло до сукоба између окривљеног и оштећеног у магацину и да ли је окривљени покушао да лиши живота оштећеног утврдио на основу исказа сведока оштећеног ББ, који је објаснио да је са окривљеним заједно ушао у магацин, да се ту са леве стране налазила нека просторија, да је, када је хтео да изађе из те просторије, на улазним вратима добио два ударца ножем у леву плећку, да се затим окренуо и да је тада добио ударац ножем у десну страну чела – слепоочнице, од чега има ожиљак, те да након тога крећу остали убоди од стране окривљеног, да оштећени све време виче “Зашто куме, зашто брате и зашто мене”, да је након тога оштећени успео некако да гурне окривљеног који је пао и препречио улазна врата, да је оштећени померио окривљеног да би изашао кроз улазна врата, да га је окривљени у том моменту ухватио за ногу, али да је оштећени успео да изађе из магацина и да оде до трафике где је затражио марамицу и онесвестио се. Правилно је закључио првостепени суд да је исказ оштећеног јасан, уверљив и у сагласности са осталим изведеним доказима, и то пре свега са исказом сведока ВВ, која је објаснила да је чула неке крике, да је пришла и препознала људске гласове и да је чула мушки глас, који понавља “Зашто брате, зашто брате”, да је затим видела човека који излази и који је био сав крвав на лицу, као и да је затим видела и другог човека како излази и закључава врата од магацина, а ком исказу је правилно првостепени суд поклонио веру као јасном, логичном и уверљивом, и поред чињенице да је сведок навела да је чула само речи “Зашто брате, зашто брате”, док оштећен наводи да је говорио “Зашто мене, зашто куме, зашто брате”, јер у том делу њихови искази нису контрадикторни, с обзиром да је и сама сведокиња навела да није чула све што се говорило, већ да је чула само крике, па да је тек касније пришла и чула “Зашто брате, зашто брате”, што јасно указује да није могла да чује све речи које је изговорио оштећени. Осим тога, правилно је оценио првостепени суд да је исказ оштећеног у сагласности и са налазом и мишљењем судског вештака др Милоша Јанчића, коме је поклонио веру као јасном, образложеном и датом у свему у складу са правилима струке и науке, а у ком је наведено да је шест убодина у пределу леве лопатичне регије оштећеног могло настати у положају у ком је оштећени био окренут задњом страном свог тела према окривљеном, замасима ножа лаког до средњег интензитета, да је убодина у пределу задњег зида грудног коша оштећеног такође могла настати када је оштећени био експониран леђима према окривљеном, са задавањем једног ударца убода снажно замахнутим ножем, док су описане убодне ране у пределу бочног трбушног зида са леве стране, са продором у трбушну дупљу, код оштећеног могле настати у моменту када је окривљени био изложен својом левом бочном страном тела према окривљеном на одстојању које не прелази дужину испружене руке окривљеног, те да је оштећени задобио и секотине у пределу лица и у пределу леве половине трбушног зида. На основу исказа оштећеног и наведеног налаза и мишљења вештака, правилно је првостепени суд закључио да је оштећени прво задобио ударце у пределу леђа, а затим у пределу лица, те након тога у пределу трбуха.

Истовремено, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног, осим у делу који се односи на време и место извршења кривичног дела, с обзиром да је у супротности са исказом оштећеног који је на јасан и веродостојан начин описао како се догађај одиграо, као и са исказом сведока ВВ. С тим у вези, правилно је закључио првостепени суд да је неуверљива одбрана окривљеног да га је оштећени напао у магацинском простору из чиста мира, јер не постоји ниједан разлог зашто би оштећени то учинио у простору који није његов и који је, како сам окривљени каже, оштећени први пут видео. Осим тога, како то правилно закључује првостепени суд, одбрана окривљеног је неуверљива и из разлога што је управо оштећени тај који први напушта лице места, односно бежи, па да, уколико је оштећени имао намеру да лиши живота окривљеног, остаје нејасно зашто не би довршио своје дело, када је већ окривљени био на земљи. Такође, наводи одбране окривљеног који напуштање магацина у својој одбрани образлаже тиме што је оштећени узео нож са земље и засецао га изнад колена, у супротности су са исказом сведока ВВ која је навела да је видела да човек који држи браву и који се брани од неког изнутра, ногом шутира, да има исечено чело и да затим напушта лице места. Одбрана окривљеног, и по мишљењу већа Апелационог суда у Београду, неуверљива је и из разлога што је оштећени тог дана вадио конце од претходне операције, како то произлази и из медицинске документације, због чега је нелогично да би оштећени напао окривљеног у моменту када је извадио конце и тиме ризиковао да му се рана поново отвори. Осим тога, правилно је нашао првостепени суд да је одбрана окривљеног неуверљива и у делу у ком наводи да је помислио да уђе у Земунску болницу, али да то није учинио зато што је био сигуран да је убио оштећеног, с обзиром да је нејасно зашто би се окривљени плашио да уђе у Земунску болницу и затражи помоћ уколико је, како наводи, био убеђен да је убио оштећеног у нужној одбрани. Притом, како из налаза и мишљења судског вештака др Милоша Јанчића произлази да су све телесне повреде код окривљеног, по својим патоморфолошким, хируршким и судско-медицинским карактеристикама могле настати као последица самоповређивања у оквиру покушаја самоубиства, то правилно закључује првостепени суд да, уколико је окривљени заиста био нападнут од стране оштећеног, како то тврди у својој одбрани, није имао разлога да се самокажњава, односно да покушава суицид. С тим у вези, првостепени суд је имао у виду чињенице да је окривљени имао повреде, те да је оставио крвав траг у таксију, као и да је имао кржаве трагове пре уласка у стан, али је правилно закључио да ове повреде нису настале од критичног догађаја, већ да су настале накнадно, након што је окривљени напустио место догађаја, јер је оштећени објаснио да ни на који начин није повредио окривљеног, као и будући да и сам окривљени говори о томе да је размишљао да се убије и да је у стану у ком је пронађен нанео себи повреде, због чега је, и по мишљењу већа Апелационог суда у Београду, ове повреде окривљени сам себи нанео пре него што је дошао до стана и у стану, тим пре што из медицинског вештачења произлази да се ради о повредама које су типичне за суицидне повреде.

Осим тога, правилно је првостепени суд поклонио веру налазу и мишљењу судског вештака др Светислава Мишковића, са изјашњењем на главном претресу као јасном, довољно образложеном и датом у складу са правилима струке и из истог, с обзиром да је несумњиво утврдио да се догађај десио онако како га је оштећени описао, закључио да су способност окривљеног да схвати значај дела и могућност да управља поступцима биле смањене, али не битно.

Истовремено, правилно је првостепени суд поклонио веру налазима и мишљењима судског вештака др Милоша Јанчића у односу на оштећеног и на окривљеног, са његовим усменим изјашњењем на главном претресу, налазећи да су оба вештачења јасна, довољно образложена, те дата у складу са правилима струке и науке. Осим тога, правилно је првостепени суд поклонио веру исказима сведока ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ оцењујући да су искази ових сведока јасни, уверљиви и сагласни са осталим изведеним доказима.

Правилно је такође првостепени суд прихватио и вештачење Билошког факултета које је оценио као јасно, довољно образложено и дато у складу са правилима струке и науке.

Супротно наводима жалбе браниоца окривљеног којима се првостепена пресуда побија због непотпуно утврђеног чињеничног стања тако што се истиче да је суд требало да обави реконструкцију предметног догађаја, правилно је првостепени суд одбио наведени предлог одбране, налазећи да су све чињенице са извесношћу утврђене на основу изведених доказа, па да би реконструкција само водила непотребном одуговлачењу поступка.

Да је окривљени поступао на подмукао начин, како то правилно закључује првостепени суд, произлази из чињеница да је користећи поверење оштећеног, јер су дугогодишњи пријатељи и венчани кумови, те да оштећени ни на који начин није могао да посумња у окривљеног, одвео оштећеног у магацин са изговором да му исти покаже, дакле да га је одвео у затворен простор у ком су заклоњени од погледа других људи, где је са леђа напао оштећеног.

С тим у вези, Апелациони суд у Београду је имао у виду да се жалбом браниоца окривљеног основано указује да је нејасно на основу чега је првостепени суд утврдио да је окривљени, док оштећени није гледао, у магацину обукао унапред припремљен дукс са капуљачом који је ставио преко главе, иако је оштећени изричито навео да је, када је ушао у магацин, окривљени имао фармерице и дуксерицу, али је оценио да су овакви наводи жалбе без утицаја на правилност првостепене пресуде, имајући у виду да, и без ове чињенице, постоје околности које је суд детаљно навео, а које указују да је окривљени приликом покушаја лишења живота оштећеног критичном приликом поступао на подмукао начин.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице које се односе на предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног правилно и потпуно утврђене, правилно је закључио првостепени суд да се у његовим радњама стичу сва битна обележја кривичног дела тешко у убиство у покушају из члана 114 став 1 тачка 1 у вези члана 30 КЗ, за које га је огласио кривим.

Жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је суд дао превелики значај олакшавајућим околностима, међу које, по мишљењу тужиоца, не спада чињеница да је окривљени ожењен, јер је у питању обична животна околност окривљеног, као и да олакшавајуће околности које је суд уочио не представљају збирно

особите олакшавајуће околности, док постоје веома значајне отежавајуће околности које извршено кривично дело чине тежим, а оптуженог као учиниоца кривичног дела опаснијим, и то да је окривљени осим подмуклости показао приликом извршења кривичног дела изразиту упорност и одлучност, с обзиром да је оштећеном задао изузетно велики број удараца замахнутим оштрим предметом и нанео му врло бројне и тешке повреде од којих и данас има тешко здравствено стање. По мишљењу јавног тужиоца, све наведено изискује тежу затворску казну и дуго време потребно за поправљање учиниоца, додатно имајући у виду да окривљени ни у једном тренутку није показао кајање или саосећање са патњом оштећеног.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио да се окривљени у време извршења кривичног дела налазио у стању смањене урачунљивости, али не битно, да је раније неосуђиван и да је ожењен, отац четворо деце, од којих је једно дете малолетно, док отежавајуће околности на страни окривљеног није нашао. Имајући у виду утврђене олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих, првостепени суд је закључио да збирно представљају особите олакшавајуће околности, па да, с обзиром на чињеницу да је дело остало у покушају, има места примени института ублажавања казне.

Међутим, по мишљењу већа Апелационог суда у Београду, основано се жалбом јавног тужиоца указује да је првостепени суд пропустио да као отежавајућу околност на страни окривљеног цени околности кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, и то пре свега изузетно велики број удараца замахнутим оштрим предметом које је окривљени задао оштећеном наневши му бројне повреде, па да му је изрекао казну затвора у краћем трајању него што је то неопходно са становишта сврхе кажњавања.

С обзиром на наведено, Апелациони суд у Београду је, имајући у виду утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности и налазећи да наведене олакшавајуће околности имају карактер нарочито олакшавајућих околности и оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума, усвајањем жалбе јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом чланова 45, 56 и 57 КЗ осудио на казну затвора у трајању од девет година, у коју му је применом члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана од 15.11.2019. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора, а најдуже до истека казне затвора која му је изречена овом пресудом.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, казном затвора у наведеном трајању у потпуности ће се остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, имајући у виду тежину извршеног кривичног дела, степен повреде заштићених друштвених вредности, степен кривице окривљеног и личност окривљеног.

Жалбом пуномоћника оштећеног првостепена пресуда побија се због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да приликом доношења одлуке суд није узео у

обзир све околности које су утврђене током поступка, и то пре свега начин извршења кривичног дела, затим понашање окривљеног након извршења кривичног дела и чињеницу да није исказао кајање, нити жаљење. Осим тога, првостепена пресуда се побија и због одлуке о имовинскоправном захтеву, тако што се истиче да је првостепени суд имао на располагању прикупљене податке који су представљали довољан основ за делимично одлучивање о имовинскоправном захтеву, па да је оштећеном требало да на име имовинскоправног захтева досуди износ од 100.000 евра.

Међутим, имајући у виду да је пуномоћник оштећеног жалбу против првостепене пресуде изјавио због одлуке о кривичној санкцији и о имовинскоправном захтеву, те да, у смислу одредбе члана 433 став 4 ЗКП, оштећени може изјавити жалбу само због одлуке о трошковима кривичног поступка и о досуђеном имовинскоправном захтеву, а да првостепени суд оштећеном није досудио имовинскоправни захтев, већ га је за остваривање имовинскоправног захтева упутио на парницу налазећи да подаци прикупљени у поступку не представљају довољан основ за делимичано или потпуно одлучивање о имовинскоправном захтеву, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба пуномоћника оштећеног недозвољена.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд у Београду је применом одредби чланова 457, 459 и 455 став 1 тачка 1 и члана 456 став 2 ЗКП у вези члана 433 став 4 ЗКП донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Мијушковић Стошић,с.р.

Председник већа-судија
Мирјана Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић